

har givet Anledning til saa megen Strid, og som er det, det først og fremmest i hele denne Sammenhæng kommer an paa, nemlig hvilke Værdipapirer der overhovedet skal noteres, overhovedet blive Genstand for en Notering i Priskuranter, det Spørgsmaal havde hverken Grosserer-Societetets Komité eller Børskommissæren nogen Indflydelse paa. De skulde blot, om jeg saa maa sige, læse en Korrektur paa denne Priskurant. Naar der derfor staaar i Motiverne, at efter at Børskommissærembedet var blevet ophævet, „indtil videre“ ophævet, har Fondsbørsen — som det stadig med et pudsig Udtryk hedder — „derefter“ udviklet sig „i det væsentlige under Deltagernes eget Ansvar“, saa er det jo ingenlunde korrekt. Det historiske Forhold har været det, at denne Udvikling har været ganske uafhængig af de Omraader, hvorpaa Børskommissærens Myndighed i det hele taget kunde udøves. Det, der er sket, er, at i Stedet for ugentlige Noteringer er man gaaet over til Noteringer to Gange ugentlig, det er Vekselmæglerne, som stadig har sat disse Noteringer, og Noteringens Resultater er blevet korrigeret eller, rettere sagt, har været Genstand for Kontrol fra Grosserer-Societetets Komités Side, Grosserer-Societetets Komité, som i 1817 ifølge en Anordning af 23. April dette Aar var traadt i Stedet for den tidligere Institution, Grosserer-Societetets Formand og Ældste.

Omkring Aaret 1867 — man kan ikke angive Tiden saa bestemt, men altsaa mellem Midten og Slutningen af 60erne — gjorde Vekselmæglerne et i denne Sammenhæng meget skæbnesvangert Skridt, idet de nemlig optog i Kursnoteringsudvalget Vekselerere, og disse har for saa vidt vist sig ligesom Gøgeungen: de har skubbet Redens oprindelige Beboere ud. Nu er det blevet til, at det egentlige er Vekselererne, der ganske og aldeles dominerer Stillingen indenfor Kursnoteringen. Men lad mig tilføje, at med dette Element kom der ogsaa en stor Strid ind mellem Grosserer-Societetets Komité paa den ene Side og Kursnoteringsudvalget paa den anden Side. Grosserer-Societetets Komité ønskede i Overensstemmelse med den hastigt fremadskridende Udvikling, at der ikke alene skulde ske en officiel Notering paa de officielle Noteringsdage, Tirsdag og Fredag, men at der ogsaa de andre Dage, paa hvilke man fra Kursnoteringsudvalgets Side havde konstitueret en Slags inofficiel Notering, skulde foregaa ganske det samme, saaledes at der saa at sige hver Dag blev noteret en tilforladelig Kurs paa de vigtigste Værdipapirer paa

Københavns Børs til Publikums Underretning, og der opstod herom store Kompetencestridigheder mellem Grosserer-Societetets Komité paa den ene Side og Vekselmæglernes og Vekselerernes Kursnoteringsudvalg paa den anden Side. Disse sidste var meget stridige, og lad mig oplyse som et i den Henseende ganske interessant Eksempel, at da de nægtede Landmandsbanken Optagelse af nogle fremmede Obligationer, og Grosserer-Societetets Komité paabød dem at optage disse Obligationer paa Kurslisten, og de fremdeles nægtede det, saa gik Landmandsbanken hen og klagede til Indenrigsministeriet. Altsaa, Indenrigsministeriet blev pludselig, efter at Staten i langsommelige Tider, siden 1816, ikke havde været indblandet i disse Forhold, paa ny ligesom kaldt til. Naar disse Forhold ordnede sig imidlertid. Man bøjede sig fra Vekselerernes og Kursnoteringsudvalgets Side, og det kom til en foreløbig Forstaaelse, men forinden var dog Stridens Bølger gaaet saa højt, at da Grosserer-Societetets Komité paa ingen Maade kunde faa Vekselmæglernes og Vekselerernes Kursnoteringsudvalg til at „makke ret“, saa henvendte man sig fra Komiteens Side til Lovgivningsmagten og spurgte, om den vilde yde sin Medvirning til at skabe ordnede Forhold paa Børsen. Der blev da i Samlingen 1887—88 af den daværende Indenrigsminister, Ingerslev, fremsat et Forslag til Lov om Kursnoteringen paa Københavns Børs. Dette er i denne Sammenhæng ganske overordentlig interessant. Det er nemlig interessant at se Motiverne den Gang i stærk Modsætning til Motiverne nu, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse de meget faa Linier, det i saa Henseende kommer an paa: „I alt væsentligt har den Maade, hvorpaa Kursnoteringen af Børseffekter saaledes finder Sted, været tilfredsstillende, og den har nydt almindelig Tillid, men Ordningen lider dog af Mangler. Det maa saaledes, naar en daglig Kursnotering ikke kan undværes, anses uheldigt, at Noteringen de 4 Dage om Ugen ikke har den samme officielle Karakter som den, der finder Sted Tirsdag og Fredag“ — det var det, jeg nævnte før, som Grosserer-Societetets Komité ikke havde kunnet faa Kursnoteringsudvalget til at gaa med til — „men hertil kommer, at der intet Middel haves til at forhindre vilkaarlige Brud paa den etablerede Ordning. Det er ganske vist lidt tænkeligt, at der ikke daglig skulde fremkomme Angivelse af Kursen paa Børseffekter, men dersom Kursnoteringsudvalget mod al Forventning skulde beslutte sig til